

KIADÓ HIVATAL:
Szikes Antal könyvnyom-
dája, hova az előfizetés
pénzek, hirdetések és
minden a kiadóhivatali
érdeklő közlemények
küldendők.

Nyitási díj: egy
sor közlési díja 10 kr.
Hirdetések jutányos
áron vetetnek fel.

SZARVASI LAPOK

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR
Egész évre 5 frt. —
Félévre . . . 2 frt 50 kr
Negyedévre 1 frt 25 kr

SZERKESZTŐSÉG.
Beliczey-ut, 15. szám
hova a lap szellemi ré-
szét illető közlemények
küldendők.
Kéziratok nem
adatok vissza

Baross Gábor.

Mire e sorok napvilágot látnak, bezárul-
tak a hantok Magyarország legnagyobb mi-
nisztere fölött. Baross Gábor, az erélyes, az
ügybuzgó, a vaskezű, nincs többé. Hazánk
közgazdasági életének legerősebb oszlopa ki-
dőlt. Kidőlt, mint a katona az ütközet hevé-
ben. Elhunyt tevékenységének közepette. Pi-
henni nem tudó munkaszeretete döntötte a
beteg ágyba, és pihenni nem tudó munkasze-
retete vitte a sirba. Hiába, a kérlelhetlen halál
még az olyan daliás alakot és erős szervezetet
is ép úgy semmisíti meg, mint a hervadás : a
gyenge virágot.

Pedig még mennyit dolgozott volna ! Ő,
kinek a jelszava volt : a munka. Így is an-
nyit tett már, mintha egy hosszú, áldásteli
öregkor lett volna a háta mögött. Politikai ellen-
felei is meghajolnak érdemei előtt. Az ő sze-
meikben is köny csillog, mikor néma fájdalom-
mal látják, mint dőlt meg a tölgy, mint száll
sirba az az óriás, ki annyi és oly fontos szol-
gálatokat tett hazájának, mint Széchenyi István
óta senki.

Alkotásait ország-világ ismeri. Élnek, vi-
rágoznak s örök dicsőségét hirdetik annak, ki-
nek porhüvelyét temették. A kereskedelmi tár-
saság szervezése, a kereskedelmi muzeum reor-
ganizációja, az ipar és kereskedelmi bank megte-
remtése, a haladás előmozdítására irányuló kiállítá-
sok rendezése, a Vaskapunál létesített munkálatok, az
ipar és kereskedelem felvirágoztatására irányu-
ló mozgalmak, mind az ő lankadatlan ügy-
buzgalmának és páratlan lelkesedésének az
eredményei.

Leghatalmasabb ténye a zónatarifa beho-
zatala volt, melyet csakhamar követett a teher-
áru-tarifa átalakítása is. A külföld is sietett
meghonosítani Baross intézményét, melylyel
nemesak magának, hanem nemzetének is kivívta
egész Európa elismerését. Hát a vasutak ál-
lamosítása ? Hát felszabeditása a magyar ten-
geri hajózásnak az osztrák „Lloyd“ alól ? Hát
a kereskedelmi szerződések ? Hát a postataka-
rékpénztár létesítése ? Hát a munkások védel-
mére célzó intézkedései ? De ki tudná érde-
meit mind felsorolni ?

Diszünk volt és büszkeségünk. Szeretettel
tekintettünk délczeg termetére, megnyugvással
minden lépésére.

Minden szava és tette nemes jellemét és
lelkes hazaszeretét tükrözte vissza. Hogy mily
magyar érzelmű volt (ami, fájdalom, manapság
nagy érdem) eléggé mutatja az, hogy az osztrák
lapok folyton üldözték. Amennyire becsül-
tük mi, annyira gyűlölték Bécsben. De őt ez
nem bántotta. Az ő nagy lelke nem szomju-
zott tömjénfüstre, neki elég volt az a tudat,
hogy kötelességét lelkesmeretesen teljesíti.

Mikor elfoglalta a miniszteri széket, tiszt-
viselői üdvözlő beszédére csak annyit válaszolt :
„Uraim. dolgozni fogunk !“ . . . És dolgozott is
élte utolsó perczéig. Dolgozott úgy, hogy em-
léke élni fog, míg a hála és kegyelet ki nem
hal az emberi szivekből. Dolgozott hiven és
becsületesen, kitarással és lelkesedéssel.

Mi pedig zokogva álljuk körül a sirt, mely
ily nagy hazafit takar. A veszteség érzete kön-
nyeket sajtol szemünkbe s egy sóhaj kél aj-
kunkról, melyet a szellő szárnyára vesz, hogy
elkísérje vele utolsó útjára, a mi drága, nagy
halottunkat. . . Tavasz virágok hullnak a sir-
jára, harmatosak a könnyeinktől. Koszorut fonunk

hervadhatatlan érdemeiből, abba zárjuk képét
és kegyelettel áldjuk az emléket.

Örök dicsőség létszen az osztályrésze !

L—i.

Még egy pár szó.

— Christianus és Szemethy uraknak ajánlva. —

A „Szarvas és Vidéke“ című nyomtatott
papiros ismét válaszra készlet. Azt hiszem,
hogy utoljára, mert ezentúl kifakadásait és go-
rombáskodásait *ignorálni* fogom. Mostani vá-
laszomat is rövidebbre szabom, mert egyrészt a
mi lapunknak egyéb közlemények számára is
szüksége van a helyre, másrészt pedig olyan
vezércikknek csufolt valamivel, aminőt *Chris-
tianus* bocsátott ki darabos pennája alól, egy-
általában nem akarok soká foglalkozni.

Attól egészen eltekintek, hogy Christianus
nem tud latinul. Elvégre az ember lehet jó
családapa vagy fűszeres a latin nyelv ismerete
nélkül is. De, jó Istenem, a magyar helyesírás ?
Az nem bántotta Christianust, hát miért áll
vele hadilábon ? No de legyen nyugodt Chris-
tianus. Nyelvészeti ismereteinek hiánya nem
meglepő ; tökéletes összhangban van az azzal
a „művelt“ stílussal és eszmei tartalommal,
mely azon az általa megcselekedett „*vém-czikk*“
ken végig vonul. No de ehhez semmi szavam.
Mindenki úgy beszél, ahogyan tud. De az el-
len már igenis van szavam, hogy Christianus
a „*keresztény társadalom*“ nevében szóljon.
Olyasminek a nevében, ami nem létezik. Mi-
ért nem akkor inkább a „monakói császárság
nevében.“ Ez még hangzatosabb. Keresztény
társadalom ma nem létezik, bármit mond is
Christianus ; létezett akkor, mikor a társadal-
mat még kasztok és vallás szerint osztályozták.

TÁRZA.

VÁNDOR VAGYOK.

*Vándor vagyok. A sors vad zivatarja
Örökké üldöz uton-utjelen
És lelkemet csak egyre űzi hajlja . .
Mít bánom én ha nincs is menhelyem !
Vészben, viharban engem baj nem ér el
Csak néz te rám szemednek szép egével.*

*Koldus vagyok, rongyok fődik be szívem.
Hogy mi lakik benn, így megláthatod,
Tied vagyok-e mind örökre hiven,
S a koldus szive dobban e nagyot ? . .
De gazdag lesz s sorsával kibékül,
Csak mosolyogj rá szemed szép egébül.
Döbröközi.*

A tanácsos úr.

A „Szarvasi Lapok“ eredeti tárcája.
Irtá : Jurátus.

Csejtei András vitte legmeszebbre a familiában.
Megválasztották Csejtein képviselőnek, egy-két esztendeig
ő is feljárt a házba, egy két viczinális vasutat agyon-
beszélte, egy párszor szavazott a kormány javaslata mel-
lett s egyszer napon bele került a neve a hivatalos lap-
ba (nem arra az oldalra a hol az árveréseket hirdetik)
és sokan olvasták, hogy a király csejtei Csejtei Andrást
ministeri tanácsossá nevezte ki.

Még akkor csak közlekedési ministerium volt a
hová Csejtei András került. Még akkor olyan emberek
is kellettek ott a kik feljártak délelőtt a hivatalba —
ott olvasták el az újságot, aláírtak egy pár elintézt
ügydarabot, elmentek elnökölni a műtan rendőri bejárás-
ra, vagy külön vonaton kísérték a ministert —
mikor megnyitották a Csejte-harstlvi viczinális va-
sutat.

Akkor látták csak a jámbor csejteiek, milyen
nagy ember lett az András úrfiból. Mindég a kegyelmes
úr mellett volt, el nem mozdult volna az oldala mellől.
A banketten is ott ült a jobbán, s a miniszter elsőbb
is őt kínálta meg szivarral. Mondták is, hogy csak Csej-
tei András méltóságos uramnak köszönhetik azt a ritka
szerencsét, hogy az ő kis vasutjukon az első utas maga
a miniszter volt.

Nagyra is voltak ám vele.
Egyszer hire járt, hogy Csejtei András megnősült.
Ugy beszéltek, hogy valami gazdag vállalkozónak a leá-
nyát vette el. A vén Csejtei Zsuzsanna, a kik évek
hosszú során át ki sem mozdult az ódon kastélyból, egy
szép napon vasútra ült s meghagyta az öreg Trézsi né-
ninek, a ki már vagy 40 éven keresztül szolgálta hűség-
gel a Csejtei család meg egyetlen női sarját, hogy ne is
várja haza egy hamar, mert ő most Pestre megy s ott
marad három napig, az András úrfi lakodalmát üli,
hát ugy illik, hogy a család teljeszámában együttlegyen az
ilyen jeles napon. Nem sokan voltak már a családból.
Csak Csejtei Zsuzsanna, az ősz hajadon, meg Csejtei And-
rás, a tanácsos.

Nagy fénynyel ünnepelték a lakodalmat. Zsuzsán-
na nem győzte csodálni azt a pompát, a melyet látott.
Sirt is, nevetett is örömben, hogy ilyen nagy ur lett
az őcséből, pedig ur volt ám otthon Csejtein is, nagysá-

gos úr, de Pesten mindenki ugy mondta neki : méltó-
ságos uram.

A felesége szép volt, nagyon szép, csak hogy nem
volt már épen fiatal. No de a tanácsos úr sem volt az.
A tanácsosok mind véncecskék már. Haja összbecsava-
rodott, szakált nem viselt, a bajusza no az még fekete volt
annyira, hogy nem is illett az összbecsavarodott hajhoz.

II.

Mikor kikísérte a kocsihoz öreg néjjét a tanácsos
úr, könny lopodzott szeméibe . . Zsuzsanna néni is törül-
gette széles tarka kendőjével arcát, melyen végig
perregtek a könnyek.

— Majd ha meg untatok ide fent ezt a lármát,
a sok koci zörgést gyere le András Csejteire, hozd el
Margitot is, üresen áll a szegletes szoba, a mióta te el-
jöttél nem lakja senki. Minden úgy van benne, mint ahogy
te hagytad. Mellette is van még két szoba, hiszen tu-
dod, ott elfértek ketten. Jertek majd le, mikor a rózsák
nyílnak, azok a szép sárga thea rózsák, meg a fehérek,
azokat szeretted te miudég. Ugy e eljöttök ?

— Elmegyünk édes néném, hogy ne mennek,
Margit is szereti ám a rózsákat, a sárga thea rózsát, meg
a fehéröt . .

Aztán jötték a levelek Zsuzsanna nénitől, több volt
bennök a porzó, mint a betű. Kétszer-háromszor is kér-
dezte egy levélben, mikor jönnek már, mert a Trézsi
néni is szeretné már látni a méltóságos asz-
szonyt.

De Csejtei tanácsos úr nem ért rá elmenni Pestről,
mert mióta megnősült, megszaporodott a dolga. Most már
egész délelőtt a hivatalban volt. — Apósa az öreg Sand-
ner, a kit nem is hivatnak másként, mint a vasut király,
egyik kérvényt a másik után nyújtotta be előmunkálási
engedélyért hol erre, hol arra a vasútra. Azok meg mind

Ma csak állami társadalom van. És ha ez Christianusnak nem tetszik, azért ne bontsa meg — szépen kérem — a világrendet. Ha olyan nagy a „Szarvas és Vidék“ adta hatalma és olyan nagyon tette vágyó, hát miért nem használja azt fel inkább más dolgokra? Teszem, miért engedte Bismarckot megbukni és miért engedte Ravacholt fölmentetni? Talán méltóztatik ismerni ezeket a neveket?

Azért, kedves Christianus, ne okoskodjék. Nem való az a „keresztény társadalom“ ilyen nagy hatalmu és szintén elég „szép hangzású“ névvel bíró harcához. Főképpen pedig — és ezt sziveskedjék jól megjegyezni — felekezeti séget sose keverjen a vitába. Mert, mikor diskusszió, hol csak komoly és reális alappal bíró érveknek van helye, valaki felekezeti séggel huzakodik elő, mindig eszembe jut az a római katona, ki az ellenség elől, a nyitva tartott Janus-templomba menekült ahol tudta, hogy ott nem sujthat le rá az ellenség dárdája. Én Christianust a felekezeti ség terére követni nem akarom, mert tudom, hogy ott, hol a felekezeti séget vongálják a vitába, már objektivitásról többé szó sem lehet, ott már a szenvedély diktál és a gyűlölködés parancsol.

Kedves Christianus, megbocsát tehát nekem rémes haragjában is, ha Önnel ebben az ügyben többé nem vitalkozom.

„Sed nunc venio ad fortissimum!“ — amint Szemethy tisztelendő úr mondaná. Igen Szemethy urhoz is van még pár szavam.

„Parturiebant montes . . .“ (amint megint a tisztelendő úr mondaná) és megjelent Szemethy úr válasza. De kicsoda válasz! Egy cikk, melyben a tisztelendő úr részvétet fejezi ki önmaga irányában. Hogy mennyire neveltséges lett ő! Ehhez az újdivatu önsajnálkozáshoz fogadja, nagyrabecült tisztelendő úr, az én őszinte részvéteket is azon kijelentéssel, hogy nekem abszolúte nem volt számdékomban Önt neveltségesé tenni. De ha Ön úgy érzi, hogy azzá lett, azt igazán sajnálom.

Hogy azonban röviden végezzek, kategorizálom kijelentem, hogy én irodalmi kérdésekben a tisztelendő úr kompetenciáját személye iránt érzett nagyrabecülésem daczára sem ismerem el. Még akkor sem, ha arról biztosít, hogy Jungmann, Baumgartent stb olvasta is. Lehet, hogy Szemethy úr már látta ezeket az esztetikai könyveket, de, hogy belőlük nem tanult

(pedig „a jó pap holtig tanul“) azt egész cikkkel elárulja. Vagy talán ezekből a művekből merítette tisztelendő úr, azt a nagyszerű felfedezést is, hogy az „üvegázi növény“-t nem adja a vad virágokért meg dudvákért, sőt még a számtartóvisért sem?

Hogy is mondaná erre Szemethy úr? „Uraim, le a kalappal!“

Az egyetlen elismerést érdemlő passzus cikkében az, melyben ígéretet tesz, hogy további polemikába nem bocsátkozik. Higyje meg tisztelendő úr, hogy a világ nem fordult volna ki sarkából, ha Ön ezt a fogadást előbb teszi meg már. Akkor legalább nem kellett volna panaszkodnia, hogy én neveltségesé igyekeztem Önt tenni.

Legyen nyugodt a tisztelendő úr, én sem szeretem a polemikát. Biztosítom is, hogy ebben az ügyben ezek az utolsó szavaim, mert én semmiféle válasza jöjjön az bárkitől is, bárholon is, egyáltalában nem fogok reflektálni.

Végezetül, hogy is mondaná a tisztelendő úr? „Dixi et salvavi animam meam!“ Én is azt mondom!

LÉVAI DEZSŐ.

Válasz.

Szemethy és Christianus uraknak.

A „Szarvas és Vidék“-ben közzétett levélre vonatkozólag röviden kijelentem, hogy „A Rém“ cz. vezércikkemet abszolúte nem vonatkoztattam Szemethy urra, annyival kevésbé, mert az a cikk csak reflectálás volt egy lap-társunk nem rég megjelent cikkére. Ennek előrebocsátása után fölösleges kijelentem, hogy az a cikk nem akarta a segédlelkész urat megsérteni. Izgatottságának tehát semmi alapja.

Nem hagyhatom azonban említés nélkül azon modort, a melyet segédlelkész úr cikkemnek megítélésében használ, de mert úgy lát-szik, hogy annak megítélésére jogosultságot formál magának, kénytelen vagyok kijelenteni, hogy levelének minden egyes pontja arról győ-zött meg, hogy Szemethy úr nem az az ember, a ki e tekintetben ítélkezni illetékes.

*

Ugyancsak a „Szarvas és Vidék“-e leg-utobbi számában látott napvilágot azon cikk, melynek szerzője, Christianus úr, még most sem bírta megemészteni a vörös bélű narancsot sem „A Rém“ cz. cikkemet s a ki mindezeknél fogva szintén jogosultnak érzi magát a „Szarvasi Lapok“-at és annak szerkesztőségét olyan téren támadni meg, a hová őt ennek a lapnak szerkesztője soha sem fogja követni, mert ha tenné, a dolog nagyon az élére lenne állítva s olyan felekezeti vitát provokálna, melyet én minden áron kerülni hajtanék.

Sohasem volt szándékom az általános keresztény társadalom (?) üdítő szellemét istápolni és terjeszteni, ezt átengedem Christianus úrnak, legyen ő ezen szellem istápolója és terjesztője, de teremtsen is meg elébb ezt az általános keresztény társadalmat, mert én ilyent mi tagadás benne nem ismerem — s Isten óvjon, hogy megismerjem.

Christianus úr „A Rém“ cz. cikkemet minősíthetetlen merényletnek (?) kegyeskedik elnevezni. Miért? Azért talán, mert nyiltan, leplezetlenül mondtam el véleményemet azokról, a kiknek sorából kivált Cátó úr és megszólalt a „Szarvas és Vidék“ f. évi ápril 24-én megjelent számában? Bizonyítsa be nekem Christianus úr, hogy ilyen rémek nem léteznek, bizonyítsa be, hogy ezek egy beteges agyvelő visiói, (Szemethy úr szerint) akkor szívesen elismerem, hogy igaza van, de mind addig, míg ezt be nem bizonyítja, addig én fenntartom cikkemnek minden szavát s addig még abban a hitben is ringatom magam, hogy társadalmunk megsértett szelleme nem fordul el megvetéssel attól az iránytól, a mely „A Rém“ cz. cikkben látott napvilágot!

STEIN BÉLA,
a „Szarvasi Lapok“ szerkesztője.

KÉPVISELETI KÖZGYÜLÉS.

május 9.

Tepliczky János bíró akadályozva lévén a megjelenésben, helyette G a l J á n o s törvénybíró vezette a tanácskozásokat.

A napszámok enyhelyének kérdése tárgyalatván újból, az előjáróság bemutatta az általa f. hó 2-án felveit jegyzőkönyvet, mely szerint H a v i á r D á n i e l, mint a regale közbirtokosság elnöke kijelenti, hogy az általa képviselt testület a munkások enyhelyé szükséges belpiaczi területet készséggel átengedi, t e g l á t

az ő kezén mentek keresztül, ő referálta őket. Mindenfelé nagyvasut-építések vétettek fogantatba, milliókra rugtak a vasutak építésének költségei Sandtner, a vállalkozó, minden nap ott volt vejeinél. Egy nap kétszer, háromszor is, még a miniszter.umban is felkereste.

— András, ugy hallom, hogy a Z. vasut építését a francia csoport is szeretné meg megszerezni, de nem kapják meg ugy-e, he he he, no az kellene még, mondá nevetve Sandtner, hogy idegenek vágják zsebre a hasznót. Beszélél már a miniszterrel? Holnap délben tizenkét órakor jár le a határ idő. Hány ajánlat van már eddig.

— Még csak kettő, apus csak kettő.
— Az enyém tudod abban a nagy szürke borítékban van, a pecsétjéről meg ismerheted. . . azt hiszem legelőcsőbb leszek, he, he, he nem adjuk oda a hasznót a francziáknak, nem bizony.

— De hát ha ők előcsőbbak lesznek mint te.
— Nem szabad, nem lehet . . . pattant fel az öreg indulatosan.

Margit is bejött férje dolgozó szobájába. Egy pillantást váltott atyjával, mire az magukra hagyta őket. Nem volt már fiatal ez az asszony, de még mindig szép. Szemeiben valamint különös fény lobogott, arca mióta férjhez ment teltebb, idomai ingerlőbbek lettek, a fehér pongyola még szebben emelte ki formás alkatát.

— Bandikám tudod mit ígért nekem a papa, ha megkapja a vasuti építést, azt a szép nyaralót a sváb-hegyen, a melyet Benkő épített, tavaly most 25000 forint ódaadja a papának, pedig hidd el sokkal többre került. A telek magában megér annyit, a nagy kertben kitünő szőlő terem, hát még a kis kert ott mennyi róza virul kora tavasztól késő őszig, szép sárga thea rózsák meg

fehérék, te is szereted, neked is kedvenc virágaid, ott fogunk lakni egész nyáron, abban a tornyos kis villában, a honnét legszebb kilátás nyílik egész a Dunáig. . . meg azontul Pestre.

— Nem tudom édes, a papa kapja-e meg. A francziák komoly verseny társak, a hidak tekintetében valószínűleg előcsőbbak lesznek mint a papa, mert a hid részeket saját gyáraikban állítják elő. . . a miniszter a hidakra különös súlyt fektet s a czég régi, hírneves czég. . .

— Mindég ez az örökös nem tudom, nem tudom, szolt ingerülten Margit, neked tudnod kell, hogy mily összeget, kérnek a francziák még pedig a határidő lejártá előtt s ha kevesebbet mint a papa — akkor. . . akkor. . .

— Nos akkor. . . mit akarsz mondani Margit.

— Akkor a papának még előcsőbbnak kell lenni, hiszen ti ezt tudjátok már holnap reggel s déli tizenkét óráig még sok idő van, majd te megígéred nekem én értesítem a papát s ő kikorrigálja az ajánlatát. . . És akkor lesz nyaralónk a sváb hegyen, nem kell drága bért fizetnünk a szűk nyári lakásért, ugy e édes megteszed s a szép asszony kezébe vette férje fejét megcsókolta ajkát, arczát, oda simult hozzá közel egészen. . . azt pedig megrészegítette a varázs, a csók, az ölelés varázsa, mámorosan hajta fejét a szép asszony ölébe s csókolta, ajkát, szemét a melyekből az a különös fény még erősebben tört elő mint máskor. . .

III.

Az öreg Sandtner ajánlata lett az előcsőbb, csak egy fél perccel ugyan, de ez is elég volt. Mikor a bizottság, a melyben Csejtei András ministeri tanácsos elnököl, felbontotta a két ajánlatot a francia csoport képviselője, ki szintén jelen volt nem szolt semmit csak a fejét rázta. . . különös. . . különös mormogta magában. Az

öreg Sandtner pedig elégtlenül dörzsölte kezét. . . Nagyszerű üzlet nagyszerű, egy millió forint tiszta haszon, biztos haszon. . .

Délután a miniszter hívatta sürgősen Csejteit, szigorú arczal fog adta a tanácsost, összeráncolt homloka rosztat jósolt.

— Tanácsos ur a mai verseny tárgyaláson szabálytalanságok történtek, hasonló a multkorilhoz, a mikor szintén Sandtner, az ön a p o s a nyerte el a R-s vasut vállalatát. A vizsgálat folyik, s eddigi eredménye arra enged következtetést, hogy francia csoport ajánlatát déli 12 óra előtt felbontották és Sandtner ugyancsak 12 óra előtt cserélte ki, tegnap leadott ajánlatát egy ujabbal. Elvárom, hogy a holnapi nap folyamán beadja lemondását s így talán megmenekülhet a szegény elől. . . Isten áldja meg! Be sem várta a tanácsos választát kiment.

Hogy megtört egyszerre Csejtei délceleg alakja, alig tudott levánszorogni a lépcsőn — s otthon leroskad a szőnyeggel borított padlora, kezébe temotte arczát, a melyen végig folytak könnyei.

IV.

Zsuzsanna néni nem hiába várta öcsését, megjött, csak hogy később, mint ígérte. Már javában nyíltak a fehér thearózsák mikor Csejtei András vissza került a csendes faluba, az ősi kastélyba melynek két öreg lakójához Zsuzsannához meg Trézi nénihez oda szegődött egy harmadik, hogy az ódon kastély elhagyott termeiben, a viruló kert nyíló rózsái között felejtessen rangot — asszonyt, rövid dicsőséget s nehéz bánatot.

azonban nem ad. A községi mérnök javaslatát szintén bemutatja az előjáróság, mely szerint az enyhely az ártézi víz csatorna bal partján, a Roszjarovitz-féle beltelkes ház és a Beliczey kőút közti mintegy 300 négyszögöl területen lenne elhelyezendő, mely terület 40 cm-rel magosítva leend. Az előjáróság f. évi 171 sz. tanácsi javaslatában 500 frt költséget irányzott elő ezen humánus célú létesítésére. A közgyűlés azonban ezuttal sem határozott véglegesen ezen ügyben, mivel Bankó György indítványára elhalasztotta ezen ügynek tárgyalását azon okból, mert Bankó szerint a regale közbirtokosság tagjai most már hajlandók lennének a szükséges 12000 drb. téglát a munkások enyhelyének létesítésére díjtalanul átengedni. A közgyűlés el is határozta, hogy a közbirtokosságot ily értelemben újra megkeresi.

Oláh György tisztí főügyész 609 frt 90 krban érvényesített számlája, minthogy a kiküldött bizottság azt helyesnek s kifogástalannak találta, kiutalványoztatik.

A II-dik kéményseprői állás Sall Károly csabai kéményseprővel töltetett be, megkerestetvén a főszolgabíró, hogy ezen választást erősítse meg.

A községi pénztárak f. évi ápril 29-én váratlanul megvizsgáltattak, azokat az előjáróság rendben találta. Kmetz Mihály Szarvas város községébe telepített.

Károlyi János budapesti lakos az iránt folyamodott a városhoz, hogy a községben hirdetési oszlopokat állíthasson fel, de mielőtt ezen engedély tárgyában határozat hoznának, a közgyűlés utasította az előjáróságot, hogy keresse meg kérvényezőjét, hogy az engedély megadása esetére az általa kért 30 évi kizárólagos hirdetési jogot miként értelmezi úgy-e, hogy a szabadság idejére a szokásban lévő templom előtti hirdetések beszüntetendők lesznek? A kérvényező jelentésének beérkezése után, fog a közgyűlés az engedély tárgyában laározni. Utolsó, majdnem legfontosabb tárgya volt a közgyűlésnek az előjáróság azon indítványa, hogy miután Szarvas városa felsőbb rendelet folytán kisdudoroda felállítására köteleztetett s miután a helybeli társulati ovoda alig képes magát fentartani, kérdessék meg az ovoda elnöksége hajlandó lenne az ovoda helyiséget összes tartozékaival együtt a városnak átengedni s minő feltételek alatt. A közgyűlés ezen indítványt elfogadta s utasította az előjáróságot, hogy a választ ne az ovoda elnökétől, de a társulati közgyűlésből kérje ki s annak utánna véleményes jelentését a közgyűlés elé terjeszse.

Ujdonságok.

— **Dr. Schlauch Lőrincz**, Nagyvárad nagynevű püspöke f. hó 28-án, a délutáni órákban érkezik városunkba. — Fogadtatására nagyban készülnek. Vasárnap 29-én a rom. kath. templomban nagy mise lesz, mely alkalommal Lichtenvert Antal általbe tanított férfi kar több egyházi énekeket fog előadni. A ma új iszlámokat Bugyis Andorné urnő és Dr. Sallac Ozsák ár fogják énekelni. — A napokban küldte szét a helybeli plébánia hivatalos értesítését a többi hitközségekhez, a melyben a püspök ékezőéről értesíti őket. Ugy értesülünk, mikép az összes városunkbeli hitközségek tisztelőgnek a nagy hírű egyház tejedelem előtt, a ki mindenkor melegen érzi barátja volt a különböző vallás felekezeteinek.

— **Baross Gábor** † Azt hittük, hogy a miért halála híre költötték, annál tovább, még soká fog élni a magyar közgazdasági érdekek hallhatatlan bajnoka, a hazai vasútügy lángszellemű újjászervezője. De fájdalom halála híre, csak két nappal előzte meg halálát mely őszinte gyászba borította az egész hazát s a külföldön is igaz részvétet keltett. — Élete legszebb idején 44 éves korában hunyt el Baross Gábor, aki már ebben a korban is megérte azt a mi csak keveseknek adatott: megérte eszméi diadalát. Az egész világ bámulta, esodálta működésében azt az embert, ki vasakarattal s eltelve hazája iránt lángoló szerettel e hazának s polgárainak hasznára munkálkodott fáradságot nem ismerő buzgalommal, odaadással. Halála híre, Hétfőn, május 9-én fél 12 órakor érkezett hozzánk másodszer. Lapunk f. hó 8. számában foglalt halálhírt pedig oly megbízható kézből vettük lapunk zártakor, hogy hitelességében kételkedni nem volt okunk. Hétfőn aztán a városházára, a kaszinóra kitűzték a gyász lobogot, mely megilletődéssel látta mindenki külső jeleit is a gyásznak, mely e nagy államférfi korai elhunytával e hazára borult. Legyen áldás soha el nem muló emléken!

— **Méhészeti előadás.** Nagy Zsigmond méhész vándor tanító, május hó 12-én a méhész egyesült telepén nagyszámú érdeklődők előtt előadást tartott és pedig délelőtt az elméletiekből, délután a gyakorlatiaktól, mely utóbbit ugyan megzavarta az eső mind azon-

által sok érdekes és tanulságos dolgot mutatott be a szakavatott méhész.

Második ártézi kút. Már több mint egy hét óta furják a második ártézi kútát — Braun Adolf udvarán s körülbelül 40 méterre haladtak. Egyszerű vásárhelyi kútmesterek vállalták el az ártézi kút furását, a kik már Hodmező-Vásárhelyen is több ártézi kútát készítették. Talán akadnak majd városunkban többen is, kik buzdulva a jó példán, az aránylag nem nagy költséggel járó ártézi kút sikeres elkészítése esetén szintén egészséges ivó vizre tesznek szert, egy ártézi kút furatása által.

A társulati ovoda jövője. A legutóbbi városi képviselői közgyűlés a társulati ovoda jövőjével is foglalkozott oly kép, hogy azt, a társulattól összes felszereléssel együtt átvenni hajlandó. Örömmel üdvözljük ezen eszmét, mely abban leli magyarázatát, hogy a város felsőbb rendelet folytán ovoda felállítására kötelezve van, s helyesen, a már meglévő ovodát, venné át s mely csak nagy áldozatokkal tartható fenn az egyesek erejéből, s így a város közönsége által lesz innentől fenntartva s ezáltalnak tén nagyobb sikerrel fog megfelelhetni ha minden évben növekedő szükségleteit a z ovodát fenntartó város fogja viselni, nem pedig a társulat, a mely csak egyetlen szorított anyagi viszonyainál fogva erre képtelen volt.

— **Ez is jövedéki kihágás.** A gyulai pénzügyigazgatóság városunk 5 polgára ellen megindította a vizsgálatot, mert egy borítékban küldték el, tüke kamatadó törlése iránti kérvényüket s ez által a pénzügyigazgatóság szerint posta jövedéki kihágást követtek el. A dologban csak az a furcsa, hogy az 5 folyamodvány egy helybeli ügyvédi irodában készült s onnét expediatott a pénzügyigazgatósághoz, a hol pedig alkalmassint tudják, hogy az ügyvéd egy hatóságához akár 50 beadványt is küldhet egy borítékban.

Színészet. Homokay László társulata e hó 7-ike óta tart előadásokat a szarvasi arénában Csekély számú közönség látogatja a színházat, pedig a társulat igyekezete a melylyel legalább az egyöntetűsége, ha nem is a művészi játékra törekszik, nagyobb és hálásabb közönséget érdemelne. Ez a közöny is igazolja a szarvasi tavaszi színi saison dolgában többször hangoztatott nézetünket s még azt is, hogy a multkoriban és tavaly közöttünk járt vándor apótlók, mennyire disereditáltak, a törekvő s némi ambícióval játszó szintársulatok renoméját. Igazán sajnáljuk Homokayt, ki folyton üres házak előtt játszik társulataival pedig pl. Magdolna elődása is megérdemelt volna nagyobb közönséget. Van a társulatnak egy pár tagja, a Szigetipár, Homokai Gabriella az igazgató, Ujvárosi, a kikben mint amott felszállmlik. egy kis rutin egy kevés jóakarát, de bizony a többiek még a mindennapi megszokott s ép ezért már megunt nívauan alul mozognak s nem igen mutatnak hajlandóságot azon felülkerelkedni.

Ártézi kútfurás állami segítséggel. Lapunk olvasói még emlékezhetnek, hogy tavaly Békésvármegye dr. Fábry S. indítványára, elhatározta miszerint a földművelési ministert felkéri, hogy a közegészségügyre nézve oly annyira fontos ártézi kútak könnyebb létesíthetése céljából létesítsen olyan állami hivatalt, melynek vezetője az ártézi kútak furását lehető olelőn eszközölje. Most arról értesülünk, hogy a miniszter meghallgatta a megye kérelmét, az ártézi kútak létesítésének megkönnyítésére állami mérnököket fog kiküldeni, a kik a községeknek ingyen fognak rendelkezésre állani.

— **A szarvasi dalárda,** pénztárnokáról Moeskonyi József helyett Sziráczy Gyula főgymnasiaumi tanár lett megválasztva.

Furfangos család. Szedlják Pálné f. hó 11-én beállított Németh István gazdaemberhez s felmutatott előtte egy levelet, amelyben Németh veje Jeszenszky János 4 frt és 24 tojást kér kölcsön apásától. — Németh gyanutlanul adta át a kért 4 frtot s egy kosárban 24 tojást — Szedljáknának s csak később derült ki, hogy a levelet nem Jeszenszky — de Szedljákné írta s ily módon szedte rá a hiszékeny apóst. — A furfangos csalót rendőrségünk nyomozza.

— **A difteritis — szünőfélben.** Legutóbbi kimutatás szerint a difteritis városunkban szünőfélben van. E hó 7-én volt 7 beteg, szaporodott: 9-el. Ezek közül meggyógyult: 5; meghalt: 2.

— **Eljegyzés.** Kikinda i Caesar szakaszmérnök f. hó 1-én jegyet váltott a békési társadalmi élet egyik kedves alakjával, Iga z Erzsike, Iga z Károly nyug. járásbíró és ügyvéd leányával. Az ünnepélyes actust, — melyen Békés város előkelőségei közül többen részt vettek, — lakoma követte.

— **Sok a pénz!** Békésmegye alispánja a járási főszolgabírákhoz és Gyula város polgármesteréhez a következő körrendeletet intézte: Tág körben való azonnali és ismételt közhírre tétel végett értesitem, hogy Békésmegye árvászekénél mintegy 70,000 frt pénzkészlet áll

kölcsönadásra rendelkezésre, s ingatlanl bíró kölcsönkérőknek betáblázás mellett a legnagyobb gyorsasággal kiadatik. Az egyes kölcsön legmagasabb összege 10,000 frt, a kölcsönök leghosszabb időre, 20 esztendőre adatnak ki, tehát a tőkéből 5 százalék évente okvetlen visszafizetendő. A kölcsön 6 százalék évi kamat mellett folyósítatik. A kölcsön iránti folyamodványok, telekönyvi kivonattal, s az ingatlan birtok becsértékéről a községi előjáróság által kiállított becsü-bizonyítvánnyal felszerelten, az árvászekéhez nyújtandók be. A községi becsü-bizonyítvánban mindenkor kitüntetendő az ingatlan kataszteri tiszta jövedelme és annak egyenes állami adója is.

Irodalom.

Baros Gábornak, a korán elköltözött vasminiszter legújabb, többféle alakban megörökített fényképét fogja hozni, a legszebb képes hetilap, a „Magyar Génius“ A többek között egy remek fényképfelvételt, mely azon jelenetet ábrázolja, midőn a 19-ik század leggenialisabb minisztere utolsó útjában kíséretével megtekinti a vaskaput. A fényképfelvételeken kívül csoportosítani fogja Baross autogrammjait s politikai életünk egyik kitünőségétől fog hozni nekrológot.

Ezek is mind megannyi bizonyítékai a „Magyar Génius“ életrealóságának, mert nem riad vissza semmi áldozat és fáradságtól, csak hogy a művelt olvasóközönség legmagasabb igényeit is kielégíthesse. Felhívjuk tehát lapunk t. olvasóit e fényes kiállítású képes hetilapra, melynek munkatársai között megtalálhatjuk irodalmunk színésvárait. A „Magyar Génius“ (Kerepesi-ut 14. sz.) előfizetési ára félve 5 frt, negyedve 2 frt 50 kr.

Mi a legkelleme sebb foglalkozás? Kétszóval szépirodalmi művek olvasása. Ezek között első helyet foglal el a „Képes Családi Lapok“ című képes szépirodalmi hetilap, melynek legutóbbi száma is rendkívül érdekes és gazdag tartalommal jelent meg. Tartalmából a következőket emeljük ki: „A kor esillámai“ báró Horváth Miklós regénye. Irodalmi dolgok. fi. A műbarátok köre: Rudnyánszky Gyulától; Egy nevelő története, elbeszélés J. né Székely Lillától; Merre?! Beszély James Lidney Hill-től fordította Murányi Kornélia; Jótékonyág, költemény Ábrányi Emil-től; Császári gáztettek, Regény Bába Páltól; stb. stb. Diszes illusztrációi közül pedig: Vihar után; A lugasban; Budenz József: Bodenstedt Frigyes; Májusi Idyll; A gondos házi gólya; Vaddisznók harca. A „Képes Családi Lapok“ at mint a legerjedtebb legelőkelőbb és legtartalomdúsabb képes szépirodalmi hetilapot melegen ajánljuk olvasóink pártfogásába. Előfizethetni rá a „Képes Családi lapok“ kiadóhivatalában (Budapest V., Nagykorona utca 20 sz.) egész évre 6 frttal; fél évre 3 frttal; negyedve 1 frt 50 krral. Mutatványszám kívánatra ingyen.

Szerkesztői üzenetek.

S-r. Bp. Köszönöm a jó akaartu támogatást, igazuk van, az igazságot becsümelni lehet, de elnyomni soha, addig a míg igazságos ügyet védelmeznünk tudom, hogy mindnyájan együtt éreznék velem.

M.—T. A levél, Gizella tér 7 sz. a. alá expediatott, de miután ezimzett ott nem volt feltalálható, mint kézbesíthetlen érkezett vissza. Közelebbi címzet kérünk.

Szerkesztő: STEIN BÉLA. Laptulajdonos: SZIKES ANTAL.

Hirdetések.

Beliczey úton levő Dérczy Ferencz-féle házban külön bejáratú 2 szoba, az egyik butorozva is, haszonbérbe kiadó.

Értekezhetni ugyanott

özv. Szlovák Jenőnével.

